

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: V. Ž.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem, se sídlem Vaníčkova 1112/27, 400 01, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, čj. 14415/15/5300-21441-708995,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, čj. 14415/15/5300-21441-708995, jímž byla zamítnuta jeho odvolání a byly potvrzeny platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 9. 2014, čj. 2010477/14/2501-24804-506544, čj. 1989684/14/2501-24804-506544 a čj. 1989705/14/2501-24804-506544. Těmito platebními výměry správce daně podle § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), sdělil žalobci předpis penále za prodlení s úhradou daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), a to platebním výměrem čj. 2010477/14/2501-24804-506544 za zdaňovací období od 1. 4. 2001 do 30. 6. 2001 ve výši

45.635 Kč, platebním výměrem čj. 1989684/14/2501-24804-506544 za zdaňovací období od 1. 7. 2001 do 30. 9. 2001 ve výši 53.100 Kč a platebním výměrem čj. 1989705/14/2501-24804-506544 za zdaňovací období od 1. 10. 2001 do 31. 12. 2001 ve výši 44.014 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné platební výměry a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítal, že právo předepsat mu daňové penále za prodlení s úhradou DPH za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2001 je prekludováno. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 35/2009 a rozsudek téhož soudu sp. zn. 7 Afs 52/2013 žalobce konstatoval, že otázku, zda se šestiletá lhůta pro vydání platebního výměru na penále, jejíž běh počíná od původní splatnosti daně, přerušuje podle § 70 odst. 2 ZSDP, či nikoli, soudy vyřešily stanoviskem kladným ve vztahu k argumentům, které žalobce přednesl v odvolání, o němž žalovaný rozhodl v rozporu s názory publikovanými Nejvyšším správním soudem. Žalobce citoval zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a podotkl, že lhůta k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky je lhůtou promlčecí, zatímco lhůta podle § 63 odst. 4 ZSDP je lhůtou prekluzivní. Zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 52/2013 je počátek běhu lhůty podle § 63 odst. 4 ZSDP totožný s počátkem běhu lhůty podle § 70 odst. 1 téhož zákona, přičemž nedochází k přerušení této lhůty podle § 70 odst. 2 ZSDP. Podle žalobce jsou citované právní závěry plně aplikovatelné i na danou věc. Pro určení počátku běhu lhůty ke sdělení penále je rozhodný původní den splatnosti daně, kterým byl u DPH vždy 25. den po uplynutí příslušných zdaňovacích čtvrtletí, tj. 25. 7. 2001, 25. 10. 2001 a 25. 1. 2002. Pokud tedy předpis penále z opožděné úhrady DPH za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2001 sdělil správce daně žalobci teprve dne 1. 10. 2014, stalo se tak až po uplynutí zákonné šestileté lhůty od původní splatnosti daně, přičemž k přerušení této prekluzivní lhůty podle § 70 odst. 2 ZSDP nedochází. Žalobce dodal, že navzdory odkazu žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle nichž by mělo docházet k přerušení lhůty pro předpis penále, jsou zcela logické teze Nejvyššího správního soudu vycházející z usnesení jeho rozšířeného senátu sp. zn. 5 Afs 35/2009, jakož i z rozsudku sp. zn. 7 Afs 52/2013, podle nichž k přerušení lhůty pro sdělení penále nemůže docházet. Žalobce zdůraznil, že pojem přerušení lhůty může být vztahován jen ke lhůtě promlčecí, ovšem mezní lhůta pro vyrozumění o předpisu penále je podle § 63 odst. 4 ZSDP lhůtou prekluzivní, u které k přerušení zásadně nemůže dojít. Žalobce uzavřel, že právo předepsat penále je tedy v daném případě prekludováno.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že posouzení právní otázky, zda úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku učiněný podle § 70 odst. 2 ZSDP přerušuje rovněž běh lhůty ke sdělení daňového penále stanovené v § 63 odst. 4 téhož zákona, je předmětem řízení vedeného před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. RS 4/2015. Žalovaný se plně ztotožnil s názorem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 39, jímž byla předmětná věc předložena rozšířenému senátu a podle kterého pokud dojde k přerušení běhu lhůty pro vybrání daně úkonem správce daně učiněným v souladu s § 70 odst. 2 ZSDP, počíná běžet nová promlčecí lhůta, jež platí nejen pro vybrání daně, ale také pro sdělení předpisu penále podle § 63 odst. 4 ZSDP. Žalovaný podotkl, že rozhodnutími o posečkání daně a zřízení

zástavního práva se předmětná lhůta přerušila a vždy začala běžet lhůta nová. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 52/2013 je podle žalovaného v rozporu s jazykovým i systematickým výkladem práva a navíc nerespektuje ústavněprávní požadavky na předvídatelnost soudního rozhodnutí, neboť postrádá k meritu věci se vážící právně relevantní odůvodnění rozhodné právní věty.

Při ústním jednání konaném dne 20. 9. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce je nadále přesvědčen o tom, že právo předepsat mu daňové penále za prodlení s úhradou DPH za rozhodné období je prekludováno, a proto žalobou napadené rozhodnutí zjevně nemůže obstát. Poukázal na to, že samotné správní soudy se k dané problematice v rámci své rozhodovací činnosti stavěly velice rozporuplně. Dále uvedl, že žalobce kategoricky nesouhlasí s tím, že jakýkoliv úkon správce daně k vymožení daně způsobuje přerušování předmětné šestileté lhůty. V této souvislosti podotkl, že soud by měl zvážit, zda daná lhůta není ve své podstatě a charakteru lhůtou prekluzivní, která se podle názoru žalobce nepřerušuje.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dodatečnými platebními výměry ze dne 19. 9. 2005, čj. 179740/05/214912/2865, čj. 179745/05/214912/2865 a čj. 179751/05/214912/2865, Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále jen „finanční úřad“) doměřil žalobci podle pomůcek DPH za 2. čtvrtletí 2001 ve výši 39.813 Kč, za 3. čtvrtletí 2001 ve výši 46.586 Kč a za 4. čtvrtletí 2001 ve výši 38.802 Kč. Odvolání žalobce proti těmto dodatečným platebním výměrům byla zamítnuta rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2012, čj. 3373/12-1300-505196, které nabylo právní moci dne 21. 3. 2012. Rozhodnutím o posečkání daně ze dne 10. 7. 2006, čj. 152320/06/214912/2865, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 7. 2006, finanční úřad žalobci na jeho žádost ze dne 15. 5. 2006 povolil posečkání DPH formou splátkového kalendáře. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2007, čj. 90153/07/214912/6531, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 13. 4. 2007, finanční úřad žalobci na jeho žádost ze dne 12. 2. 2007 povolil zaplatit DPH ve stanovených splátkách. Rozhodnutím o posečkání úhrady daně ze dne 20. 4. 2012, čj. 168219/12/214914506544, které bylo zástupci žalobce doručeno dne

26. 4. 2012, finanční úřad povolil žalobci na základě jeho žádosti ze dne 23. 3. 2012 rozložení úhrady DPH na splátky. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2012, čj. 164421/12/214941501632, které bylo příslušnému katastrálnímu úřadu doručeno téhož dne, finanční úřad zřídil k zajištění žalobcem neuhrazené daně zástavní právo k nemovitosti ve vlastnictví žalobce, a to k pozemku parc. č. 1007/120 v katastrálním území Neštětice, zapsanému na listu vlastnictví č. 1549. Dne 29. 9. 2014 vydal správce daně shora uvedené platební výměry na penále, proti nimž podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 27. 5. 2015.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na určení relevantní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že se jedná o penále za prodlení žalobce s plněním jeho daňových povinností na DPH za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2001, jejichž splatnost nastala za účinnosti ZSDP a platební výměry na penále byly vydány až za účinnosti daňového řádu, soud připomíná, že je nutno respektovat přechodná ustanovení tohoto zákona.

Podle § 264 odst. 13 daňového řádu, „*[u]plynula-li lhůta pro podání řádného daňového tvrzení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se penále podle dosavadních právních předpisů.*“ Podle odstavce 14 téhož ustanovení „*[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.*“ Obě tato přechodná ustanovení shodně vedou k aplikaci právní úpravy obsažené v ZSDP, pokud rozhodná skutečnost pro vznik povinnosti platit penále či úrok z prodlení nastala před účinností daňového řádu. Na projednávanou věc nicméně dopadá výhradně § 264 odst. 14 daňového řádu, neboť penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 se odvíjelo od splatnosti daně, se kterou pracuje právě § 264 odst. 14 daňového řádu, a svou povahou se blížilo úroku z prodlení, nikoli charakteru penále v tom smyslu, jak jej chápe daňový řád. Povinnost aplikovat § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 přitom vyplývá z čl. VI bodu 3 věty druhé zákona č. 230/2006 Sb., podle kterého „*[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.*“ V projednávané věci nastala splatnost DPH, ve vztahu k níž bylo žalobci předepsáno penále, v roce 2001 (za 2. a 3. čtvrtletí 2001) a v roce 2002 (za 4. čtvrtletí 2001), tj. obojí před 1. 1. 2007, kdy nabyl účinnosti zákon č. 230/2006 Sb. V souladu s § 264 odst. 14 daňového řádu ve spojení s čl. VI bodem 3 větou druhou zákona č. 230/2006 Sb. se proto na případ žalobce uplatní penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006.

Citovaná ustanovení se ovšem týkají pouze toho, podle jakého právního předpisu má být žalobce penalizován. Pokud za účinnosti ZSDP počala daňovým orgánům plynout lhůta pro vyrozumění o předpisu penále, která je podle § 63 odst. 4 věty čtvrté ZSDP vázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně, a tato lhůta neuplynula před nabytím účinnosti daňového řádu, je třeba na tuto lhůtu aplikovat přechodné ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu, podle kterého platí, že „*[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne*

nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Lhůtu pro placení daně upravuje § 160 daňového řádu, a proto podle názoru soudu žalovaný postupoval správně, pokud za účinnosti tohoto zákona posuzoval běh a délku předmětné lhůty právě podle § 160 daňového řádu.

Pokud jde o namítanou nemožnost přerušení a znovu obnovení běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daně, soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56, publ. pod č. 3336/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, jímž byla sjednocena judikatura správních soudů týkající se běhu lhůty k vybrání a vymáhání daně. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně vyslovil, že „[ú]kon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně podle § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem tohoto zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2 tohoto zákona.“ Odlišné právní názory dříve přijaté některými krajskými soudy a některými senáty Nejvyššího správního soudu, a to včetně žalobcem akcentovaného rozsudku ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 Afs 52/2013 - 34, byly tímto usnesením rozšířeného senátu překonány, a proto zdejší soud v projednávané věci vycházel výhradně z předmětného usnesení, s jehož závěry se plně ztotožňuje. Tyto závěry současně vyvrací i námitku žalobce, že pojem přerušení lhůty může být vztahován jen ke lhůtě promlčecí, přičemž mezní lhůta pro vyrozumění o předpisu penále je podle § 63 odst. 4 ZSDP lhůtou prekluzivní, u které k přerušení zásadně nemůže dojít. Druhé žalobcem zmiňované rozhodnutí, tj. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009 - 265, publ. pod č. 2317/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, pak podle názoru zdejšího soudu se shora vyslovenými závěry týkajícími se běhu lhůty k vybrání a vymáhání daně nijak nekoliduje. Ke zcela shodnému názoru na danou problematiku jako zdejší soud v právě projednávané věci dospěl také Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2017, čj. 4 Afs 113/2017 - 29, dostupném na www.nssoud.cz.

Pouze na okraj soud poznamenává, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56, sice bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a po podání žaloby v projednávané věci, nicméně podle závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 - 86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, platí, že „[s]oudy rozhodující ve správním soudnictví ... mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.“ To znamená, že výše citovaný názor rozšířeného senátu týkající se běhu lhůty k vybrání a vymáhání daně bylo namíste aplikovat i při posuzování žaloby v projednávané věci.

Lhůta pro vybrání a vymáhání daně byla upravena v § 70 odst. 1 ZSDP tak, že *„[p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.“* Podle § 40 odst. 1 věty druhé ZSDP je přitom daň splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení, tj. ve lhůtě do dvaceti pěti dnů po uplynutí zdaňovacího období (srov. § 40 odst. 4 větu první ZSDP). DPH za 2. čtvrtletí 2001 byla splatná do 25. 7. 2001 a DPH za 3. čtvrtletí 2001 byla splatná do 25. 10. 2001, tudíž šestiletá lhůta pro vybrání a vymáhání této daně by bez dalšího uplynula dne 31. 12. 2007. DPH za 4. čtvrtletí 2001 byla splatná dne 25. 1. 2002, tudíž šestiletá lhůta pro vybrání a vymáhání této daně by bez dalšího uplynula dne 31. 12. 2008. Běh těchto lhůt však byl v souladu s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu přerušen jednotlivými úkony směřujícími k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, mezi které ustálená judikatura řadí mimo jiné rozhodnutí o zřízení zástavního práva a rozhodnutí o povolení splátek nebo o posečkání daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 Afs 46/2011 - 62, nebo ze dne 15. 4. 2011, čj. 2 Afs 82/2010 - 56, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Podle § 70 odst. 2 ZSDP platí, že *„[j]e-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.“* Podle § 160 odst. 1 věty první daňového řádu *„[n]edoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let.“* Podle odstavce 2 téhož ustanovení, *„[b]yl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.“* Podle § 160 odst. 3 daňového řádu *„[ú]konem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona, b) zřízení zástavního práva, nebo c) oznámení rozhodnutí o posečkání nebo rozhodnutí, kterým se mění stanovená doba posečkání.“*

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pravidla upravující přerušení běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daně stanovená v § 160 daňového řádu jsou shodná s předchozí úpravou uvedenou v § 70 odst. 2 ZSDP, a to s jediným rozdílem, že podle starší právní úpravy běží po přerušení nová lhůta až po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový subjekt zpraven o úkonu způsobujícím přerušení lhůty, zatímco daňový řád váže počátek běhu nové lhůty na den, v němž byl takový úkon učiněn. V každém případě však zdejší soud s ohledem na podobnost právní úpravy považuje závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho usnesení ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56, k § 70 odst. 2 ZSDP za plně aplikovatelné i ve vztahu k § 160 daňového řádu.

Vzhledem k tomu, že před uplynutím lhůty pro vybrání a vymáhání daně vydal finanční úřad rozhodnutí o posečkání daně ze dne 10. 7. 2006, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 7. 2006, došlo tímto dnem k přerušení předmětné lhůty a od 1. 1. 2007 počala plynout nová šestiletá lhůta, jejíž konec by bez dalšího připadl na 31. 12. 2012. Stejně následky má také rozhodnutí o povolení splátek daně ze dne 3. 4. 2007, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 13. 4. 2007, kdy v souladu s § 70 odst. 2 ZSDP došlo k přerušení lhůty k vybrání a vymáhání daně. Od 1. 1. 2008 tak počala plynout nová šestiletá lhůta, jejíž konec

by bez dalšího připadl na 31. 12. 2013. Rovněž rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 20. 4. 2012, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 26. 4. 2012, a rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 23. 4. 2012, které bylo příslušnému katastrálnímu úřadu doručeno téhož dne, přerušila běh lhůty pro vybrání a vymáhání daně, a to v souladu s § 160 odst. 2 daňového řádu. V důsledku posledního přerušení předmětné lhůty, které nastalo doručením rozhodnutí o posečkání daně dne 26. 4. 2012, počala tato lhůta plynout znovu a skončí dne 26. 4. 2018. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že platební výměry na penále ze dne 29. 9. 2014, které nabyly právní moci společně se žalobou napadeným rozhodnutím dne 27. 5. 2015, byly vydány a staly se pravomocnými před uplynutím lhůty pro vybrání a vymáhání daně, tudíž k žalobcem namítané prekluzi nedošlo a napadené rozhodnutí není nezákonné.

V souvislosti s žalobcem zdůrazňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 Afs 52/2013 - 34, považuje zdejší soud za potřebné připomenout, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 74, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „[n]euspěje ani argumentace porušením zásady *in dubio mitius*, na základě níž by v pochybnostech měla být právní norma vykládána mírněji. Skutečnost, že v jinak poměrně konzistentní judikatuře Nejvyššího správního soudu se vyskytoval ojedinělý odlišný názor na otázku přerušení běhu prekluzivní lhůty ke sdělení daňového penále (uvedený v rozsudku 7 Afs 52/2013 – 34), nezakládá pochybnosti, pro které by příslušné ustanovení zákona o správě daní a poplatků mělo být vykládáno nesprávně a zvýhodňovat daňové subjekty, které nesplnily včas svou daňovou povinnost.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.

S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.